

UN GRUP POT FER UNA TRENTENA D'ACTUACIONS A L'ANY

Les nits del roc català

El roc fet a casa torna a sonar. Nombroses actuacions aquí i allà demostren que va a més, però encara hi ha cordes desafinades.

Oscar Montferrer

Encara que els impressionants atacs publicitaris que tots hem patit no ho facin pensar, el Springsteen i el Jackson no han estat els únics músics que han actuat aquest estiu.

Les xardoroses nits han tingut altres protagonistes: grups joves amb trempera, la força del nou pop-roc català. N'gai N'gai, Detectores, La Madam i d'altres recullen la guitarra que algú oblidà a l'escenari. Ara, però, els nous grups s'han internacionalitzat. La seva imatge i el seu so no tenen res a envejar a molts dels grups forans que tant embadaleixen.

Renaixença

Perduts en el temps la Nova Cançó i el roc laietà, els primers símptomes de revitalització musical es manifestaren l'any 83, quan Wilde Records, una editora amb una trajectòria tèrbola i de la qual els músics no guarden massa bon record, edità el recull *Barcelona, ciudad abierta*. D'entre les deu cançons publicades, *Suïcida infantil*, dels Detectores, estava cantada en català. Amb anterioritat, els Melodrama havien enregistrat un LP on reinterpretaven a ritme de roc un grapat de cançons de Sisa. Malgrat la qualitat de l'autor, les vendes no foren massa bones.

Després del *Barcelona...* i també sota el patrocini de Wilde Records, es féu un concurs que arribà a tenir una certa popularitat. «Barcelona mogollón», aquest era el nom del concurs, ajudà a popularitzar nous grups i noves melodies. Doble Buble fou considerat el millor grup i N'gai N'gai foren reconeguts com a autors del millor tema amb «No sé què fer».

El roc de l'estiu

Management i Disseny és l'agència de contractació que porta el cinquantaper cent dels grups de roc catalans. Per a MiD, el balanç d'actuacions d'aquest estiu no és negatiu, tot i que les coses podrien haver anat millor: «la mitjana d'actuacions anuals d'un grup català voreja la trentena, tot i que les mitjanes són sempre una dada relati-

va. Hi ha grups que han actuat més vegades i, és clar, n'hi ha d'altres que ho han fet menys».

En el que tothom està d'acord és a reconèixer el bon paper que acostumen a fer els ajuntaments pel que fa a la contractació de grups. L'estiu, farcit de festes majors, propicia aquestes accions municipals de les quals gairebé tothom surt beneficiat. Això sí, es crea una estacionalitat de la qual tan sols se'n surten els grups que fan roc en el sentit estricte de la paraula. Per a aquests, hi ha un circuit de sales, d'altra banda no massa nombroses, que els permet actuar la resta de l'any.

Com a arreu del món, les actuacions, que els músics anomenen *bolos*, són les que aporten els principals ingressos. L'altra font de finançament, els discos, no té una especial significació econòmica. Les editores no en saben massa bé les causes, perquè el producte que s'ofereix és bo. Qui més qui menys atribueix el fet a un cert fanatisme envers tot el que ve de fora cantant en anglès.

R de roc, R de Reguant

Un dels que més coses té a dir sobre el roc en català és Albert Reguant, ac-

La Madam.

Hernández & Fernández, el futur del roc català.

tual director artístic de PDI. L'agermanament entre ell i la música es produí fa vint-i-cinc anys i encara continua. Una ullada al seu currículum ens permetrà saber que és el responsable directe de la creació de Filobus Records, una editora d'avantguarda. A més d'haver participat en infinitud de comissions, és un dels organitzadors de les dues gires promocionals que muntà el Servei de Música de la Generalitat els anys 87 (1 més música) i 88 (Música a prop).

Reguant, que és el mànager de La Madam, Detectores i N'gai N'gai, confirma les dades de MiD i afegeix els seus propis comentaris sobre l'estiu 88. «La gran majoria dels grups catalans ofereix un bon espectacle, de qualitat. D'altra banda, una de les coses que més preocupa és el so. Molts dels llocs on s'ha d'actuar no estan preparats per a oferir música roc en directe. Aquest factor està solucionat a altres països, on es té aquest tipus de música molt més assumit. Aquí, l'esforç, l'ha de fer el músic».

Un altre aspecte que comenta és el del *cachet*. «El que cada grup cobra depèn en gran part del nom que s'hagi fet. Per exemple, els Doble Buble, que ja tenen tres elapès i fa temps que toquen, cobren un milió dues-cents mil. Un altre cas és el de N'gai N'gai, que té un doble tarifatge. Si porten l'espectacle sencer, cobren vuit-cents mil. Si tan sols hi va el grup, quatre-cents. El nom del grup i el *cachet* que demana són els factors que més acostumen a te-

Passat, present i futur del roc català

Ahir

Melodrama	Àudio-visuals de Sarrià	1 LP
Bocanegra		1 LP
Desperdicis Clínic	Justinc	1 LP
Via Quarta		

Avui

N'gai N'gai	PDI	1 maxi i 2 LP
Deteclors	Blau	1 maxi i 2 LP
La Madam	PDI	1 maxi i 1 LP
Octubre	La Salseta	2 LP
Grec	Picap	1 LP
Duble Buble	Àudio-visuals de Sarrià	3 LP
TR	Plàstic	2 LP
Sau	Àudio-visuals de Sarrià	1 LP
B-30	Àudio-visuals de Sarrià	1 LP

Demà

Superàvit, Tèxtil, Jekyll, Hernández & Fernandez, Tau.

Detectors, el difícil camí de la consolidació.

nir en compte els que han de fer la contractació. En qualsevol cas, s'ha de veure que la totalitat del *cachet* no va a les butxaques dels músics. Del que es percep cal pagar els equips de llum i de so, cas que siguin llogats, i el transport».

El paper de la premsa

Si s'ha de buscar el perquè d'una situació com la que es viu, és bàsic analitzar la promoció que els mitjans de comunicació fan dels grups.

D'entrada, pel que fa a la premsa, cal establir una divisió important entre la de ciutat i la comarcal. Totes dues veuen els mateixos fets de diferent manera.

Els grans rotatius, imbuïts potser d'un sentit diví de la justícia, no acostumen a veure amb bons ulls els esforços de la gent d'aquí. Així, a *El País* del 13 de juny d'enguany es podia llegir: «Per escoltar pop convencional ja tenim excel·lents grups anglesos». Sense comentaris.

La premsa comarcal, potser més pròxima a la gent que compra discos i va a concerts, es mostra d'entrada més favorable a tot el que de nou va sorgint.

No calen tampoc massa més comentaris sobre els altres elements comunicacionals. Les ràdios segueixen uns criteris força similars als de la premsa. I la televisió, la gran eina totpoderosa, no fa un paper massa més lluït.

A València i les Illes

La mala salut del nou pop-roc català no és exclusiva del Principat. València i les Illes no frueixen d'un panorama massa més engrescador. Xiu Xiu Records és, ara per ara, l'editora valenciana que més coses fa. Així, en un intent de normalitzar l'ús del català en la música, va editar un LP que recollia deu temes de roc. Els grups que hi participaven canten habitualment en castellà, però s'avingueren a canviar d'idioma. Si més no, cal regraciar-los. Un altre nom que havia sonat amb una certa força, Pantaix, fa temps que no dona senyals de vida.

Les Illes tenen també la seva editora, Blau. Tot i que els grups aplegats sota aquest segell són de Barcelona, han actuat alguna vegada als escenaris insulars. En cap dels dos casos, però, es pot caure en l'optimisme.

Pop-roc institucional

Tot i que el nou pop-roc està en marxa, encara no es pot parlar de consolidació. Les aparicions i desaparicions de grups són constants. El que caldria —segons la majoria de músics— és que totes les institucions s'interessessin de veres pel problema i que s'incrementés el suport que actualment es dona a les activitats musicals. Tan sols així es podria crear una dinàmica, més favorable, d'on els grups i el públic sortirien beneficiats. Augmentar la quantitat de festivals i seguir organitzant gires promocionals serien algunes de les mesures a prendre. Tant de bo que algú els escolti. □